

Hellig Tre Kongers Andagt onsdag 9. januar 2019 kl. 19.00

Klokkeringning og bedeslag

Præludium: Lars Bo Jensen: Orgelkoral over ”Dejlig er den himmel blå”

Introduktion

Vi er allerede forbi Helligtrekonger. Men vi vil også i år lidt forsinket mindes kongerne i sang, musik og tekster. Vores tema i år er de hellige tre kongers rejse hjem fra mødet med den nyfødte frelse. Lad os først bede.

Bøn:

Jesus Kristus

Du, som kom til verden som lyset i mørket.

Lad dit ord skinne for os som ledestjerne,
der viser os vej til livet.

Lad din Ånd lyse for os,
så vi aldrig skal vandre i mørket.

For i dig er den herlighed,
som din far har beredt for alle folkeslag
og også for os, som er forsamlet i dit navn.

Amen

Salme (nr. 118 i salmebogen):

Tekstlæsning: Matt. 2.1-12

Solo: På himlen står en stjerne... (Radmila)

De hellige tre kongers hjemrejse I

Beretningen om hvad der skete med de hellige tre konger efter de havde mødt den nyfødte frelse og tilbudt barnet i krybben, fylder mere end

halvdelen af den middelalderlige legende om kongerne, som er fortalt i Johannes af Hildesheims krønike.

I det følgende skal jeg blot fremdrage nogle hovedtræk. Legenden skal forstås som legende, dvs. den har ikke noget historisk belæg, men er en opbyggelig beretning til folket.

Johannes af Hildesheim tager sit udgangspunkt i, at kongerne i en drøm havde fået besked om at drage en anden vej hjem, så de ikke kom til at hjælpe Kong Herodes med hans ugering. Det gjorde de så. På vej mod Betlehem var de kommet ad tre forskellige veje og var først mødtes lige uden for Jerusalems porte. Men hjemrejsen foretog de sammen, som et stort optog, der vakte megen opsigt på vejen.

I alle byer blev de modtaget med venlighed og imødekommenhed og de fortalte udførligt til alle, hvad de havde oplevet i mødet med Jesusbarnet.

Således blev de hellige tre konger de første missionærer, der bragte bud ud i verden om, at frelseren var født. Derfor tog deres hjemrejse også ikke mindre end to år, hvor udrejsen ifølge legenden kun havde varet 13 dage. Men da de fortalte beretningen til alle, der ønskede at høre den, kom de kun langsomt frem.

Til sidst nåede de dog det bjerg i Indien ved navn Vaus, hvor stjernen først havde vist sig for stjernetyderne. På bjerget byggede de et prægtigt kapel til ære for den nyfødte konge. De besluttede at mødes her igen én gang om året for at mindes begivenheden og for at tilbede barnet i stalden. Derefter drog de hver til deres land for også her at fortælle om Jesusbarnet og stjernen.

Og folk kom fra nær og fjern for at høre dem. De fik sat billeder af stjernen op i mange af de lokale templer, og mange forlod på grund af

deres beretning om barnet i krybben deres hedenske guder og begyndte i stedet at tilbede Jesus.

Sådan levede de hver især i deres lande indtil den tid, hvor der i jødernes land skete det, at Jesus blev korsfæstet, døde, blev begravet, opstod fra de døde, og hvor apostlene efter den første pinse spredtes ud i alverden for at forkynder evangeliet om Jesus Kristus

Salme: 137 v1-2 og 5-6

De hellige tre kongers hjemrejse II

Efter Kristi Himmelfart og pinsen tog apostlene jo missionsbefalingen om at gå ud i alverden og gøre alle folkeslagene til Jesu disciple alvorligt. Der er forskellige beretninger og legender om, hvor forskellige apostle drog hen.

Apostlen Thomas var ham, der tvivlede på Opstandelsen og først troede, da han havde fået lov at røre ved Jesu sårmerker. Han fik ifølge legenden den mission at rejse helt til Indien, og selvom det faldt ham svært, fulgte han kaldet og rejste af sted og fortalte på sin vej netop om, hvordan han selv havde fået bevis for opstandelsen ved at røre Jesu sår.

Legenden om hans rejse til Indien er temmelig hårdnakket. Den får næring af, at der har været kristne i Indien siden det 5. århundrede. Altså længe før europæiske missionærer arbejdede i Indien. Der findes stadig et Thomaskristent samfund i Kerala i Indien, der har en meget særpræget lære og ritus.

Men ifølge legenden kom Thomas til Indien få år efter påskebegivenhederne og begyndte at prædike og døbe og helbrede syge i Jesu navn. Da levede de Hellige tre Konger fortsat, selvom de var blevet meget gamle.

Men de levede i håbet om, at de ikke skulle dø, før de havde lært historiens fortsættelse at kende.

Kongerne hørte om Thomas og drog hen til ham. De blev vel modtaget og de blev dybt grebne af at høre ham fortælle om Jesu liv, død og opstandelse og om den hellige dåb. De bad alle tre om at blive døbt, og deres ønske blev opfyldt sammen med hele deres hus. Da blev de grebet af Helligånden og forkyndte vidt og bredt, startende med deres egne erindringer fra stalden i Betlehem. Thomas drog så med dem op på bjerget til det kapel, de havde opført, og indviede det til kirke og plantede korset på det.

De tre kongers lande og folk lod sig alle døbe, og da det var sket, lod apostlen Thomas kongerne indvie til de første biskopper af Indien. Alle de hedenske templer blev til kirker, og da Thomas døde, blev de tre i fællesskab ærkebiskopper. Senere indsatte de en præstekonge, som styrede deres riger fromt og retfærdigt, og selv levede de et fromt liv til deres dages ende og sikrede, at deres riger var kristne.

Om deres død fortæller legenden, at da alt var ordnet til det bedste, viste der sig lige omkring jul igen en stjerne på himlen over bjerget. Det var tegnet på, at nu kunne kongerne dø med fred.

De fejrede Herrens fødsel med en stor højmesse, og få dage senere, da Melchior havde læst messen, bøjede han hovedet mod menigheden og sov ind i sin alders 116. år. 6 dage senere, på selve Hellig tre Kongers dag, læste Balthasar messen og sov kort efter ind i sin alders 112. år. Han blev begravet ved siden af Melchior i den samme grav. Endnu 6 dage derefter døde Kaspar, ligeledes efter at have læst messen, i sin alders 109. år.

Legenden fortæller, at da han skulle gravlægges af fyrsterne og folket ved siden af de to andre, var der ikke plads i graven. Men de to hensøvede

flyttede sig selv for øjnene af al folket for deres fælle, så han kunne hvile i midten. Som venner i livet, således forenede i døden. Sådan beskriver legenden de hellige tre kongers skæbne efter begivenhederne i Betlehem.

Solo: Johs. Jørgensen: Imellem nattens stjerner /Radmila Rajic

Refleksion

Når vi tænker de hellige tre konger, tror jeg de fleste af os ligesom standser ved deres tilbedelse i stalden. Det smukke, eventyragtige, meditative ved de tre fornemme konger, der falder på knæ i den fattige stald foran barnet i krybben og skænker ham kongelige gaver, har karakter af ikon, et billede, som vi standser op over for og lader os drage ind i. Vi er en del af julekrybben, for vi hører ind under den menneskehed, som de tre konger repræsenterer helheden af.

Og det er godt og fint for os travle og aktive mennesker at standse op og være stille over for julekrybben og tilbede barnet.

Men det er også fint, at legenden ikke standser der. Det er der også en sandhed i. Den samme sandhed, som der er i, at da Jesus tager to af disciplene med op på et højt bjerg og de oplever en forsmag på den himmelske lyksalighed, vil de gerne blive der. Men Jesus tager dem med ned i dalen igen. De har en opgave. De skal ikke holde budskabet for sig selv. Det skal gives videre.

Det er det samme, der sker Kristi Himmelfartsdag, hvor Jesus sender disciplene ud i verden med befalingen om at døbe og lære og gøre mennesker til hans disciple. Og på pinsedagen gentages det endnu engang med Helligåndens kraft.

For os gentages det hver gang, vi er i kirke. At være i kirke er ligesom at standse op foran julekrybben, blive en del af den, få en forsmag på, hvad

Gud har til os. Men vi skal jo ikke blive liggende på knæ for altid. Vi sendes ud af kirken med velsignelsen, men også med den opgave at dele det, som vi har fået, med vores medmennesker.

Det var det, de hellige tre konger gjorde på vej hjem fra Betlehem og da de var nået hjem til deres lande. Derfor blev det også senere en tradition at se de hellige tre konger som de første missionærer, der fortalte om Jesus. Det er lidt glemt, men tidligere var Hellig tre Kongers søndag også missionssøndag, hvor der var fokus på, hvordan vi bringer evangeliet videre ud i verden og til vores medmennesker omkring os – det er slet ikke nogen dårlig tanke i en tid, hvor der er behov for at holde fast i evangeliet som livsgrundlag for os alle. Amen.

Interludium: Lars Bo Jensen: Orgelvariation over ”En rose så jeg skyde”

Tekstlæsning: Joh. 12.35-36

Salme: nyskrevet af Kaj Bollmann. Mel. ”O, Gud ske lov til evig tid”

Bøn og Fadervor

Slutkollekt

Vor Gud og Fader,

Du, som lod din stjerne ledsage de vise mænd fra Østen,

Og åbenbarede din enbårne søn for dem.

Lad også hans lys skinne for os og ledsage os på alle vore veje.

Giv os, at vi engang må nå frem til dit rige, hvor vi kan lovsynge dig,

du lys af lys, og falde på knæ sammen med de vise mænd og

den hele verden, for din søn Jesus Kristus, vor Herre og frelser.

Hør os, når vi sammen beder, som han har lært os det:

Fader vor...

Salme: Dejlig er den himmel blå,

Velsignelsen

Postludium: J. Erichsen: "Et barn er født..." /Lars Bo Jensen